

မေ့လျော့သွင်

အလင်းအမှောင်က ဖြူ:

(၁)

ညလူခြေတိတ်ချိန်မို့ မြို့တော်၏ အသံများ သည် လည်း တိုးတိတ်နွှမ်းနယ်စပြုလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ "နေမင်း" က သူ့အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်အနီးမှာ ရပ်လျက် လမ်းမတစ်ဘက်မှ တိုက်နံရံဆီ မျက်တောင်မခတ် ငေးကြည့်နေမိသည် ။

ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေသော သူ့စိတ်တွေ သက်သာလို သက်သာငြားနှင့် လက်ဆစ်များကို တစ်ဖြောက်ဖြောက်ချိုးရင်း နေမင်းက တစ်ယောက်တည်းပြီးမိပြန်သည် ။ ဒါလည်း ရူးခြင်းတစ်မျိုးပဲ။ ဟုတ်သည် ။ သူ့မျှော်လင့်နေသည့် "အရိပ်ကပွဲ" လေးအတွက် နေမင်းတစ်ယောက် ရူးသွပ်စွာ စောင့်စားပျော်ရွှင်နေပါသည် ။

နာရီကိုကြည့်မိတော့ အချိန်က ညဆယ်နာရီခွဲနေပြီ။ အင်း... အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ဒုက္ခပဲ။ နေမင်းက မီးပြန်လာမည့် အချိန်ကို တွေးမိကာ အရိပ်ကလေးပေါ် တစ်ဖက်သတ် စိတ်ကောက်ချင်သလိုတောင် ဖြစ်လိုက်မိသေးသည် ။

သူတို့ အပိုင်းက ဒီနေ့ ညဆယ့်တစ်နာရီတွင် မီးပြန်လာမည် ဖြစ်၏။ ခါတိုင်းဒီလိုအချိန်တွေဆို အရိပ်ကလေး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို သူတို့ကခန်းနံဘေး လမ်းကြားတစ်ဘက်ရှိ တိုက်နံရံပေါ်မှာ မြင်နေရပြီဖြစ်လေသည် ။ ဒီနေ့တော့ အခုချိန်ထိ အရိပ်ကလေး၏ အခန်းပြတင်းပေါက်ပင် ပွင့်မလာသေးချေ။

ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ပြတင်းပေါက်အနီးဆွဲယူ၍ သူက ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ ရှုစားနေကျ လမ်းတစ်ဖက်ရှိ မြင်ကွင်းကျယ်နံရံကြီးဆီမှ မခွာပေ။ နောက်... နေမင်းသည် သူ့စွဲလမ်းမှုအကြောင်းကို တစ်မိမိနဲ့တွေးကာ စိတ်ကူးများ နှင့် စီးမျောလို့ နေပြန်သည် ။

သူသည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းကပင်အရိပ်တွေအပေါ် စွဲလမ်းတပ်မက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

သူ ငါးတန်းနှစ်၌ ဆုံးပါးသွားရှာသည့် ဖခင်ဖြစ်သူကြောင့် လည်း ထိုစွဲလမ်းမှုမှာ စတင်အမြစ်တွယ်လာခဲ့ရသည် ။ သူ ချာတိတ်အရွယ် လူမှန်းသိတတ်စ၊ အချိန်လောက်ကတည်းက ဖေဖေထံမှ အရိပ်လေးတွေ၏ ချစ်စဖွယ်ကောင်းပုံများကို နေမင်းတစ်ယောက် ခံစားတတ်ခဲ့ပါသည် ။

ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးတို့ သဘာဝ သူငိုယိုဂျီကျလျှင် တော်တော်နှင့် အငိုမတိတ်တော့...။ အခြားနည်းတွေနှင့် ဘယ်လိုမှ ချောမရသည့် အဆုံး ဖေဖေ အသုံးပြုတတ်သော နည်းတစ်ခုမှာ နံရံပေါ်တွင် လက်ဖြင့်အရိပ်လေးများ ပြုလုပ်ပြခြင်း ဖြစ်သည် ။ အရုပ်တွေက ထူးထူးခြားခြား များများ စားစားတော့လည်း မဟုတ်ပါ။ ခွေးလေးဟောင်နေသည့် ပုံ၊ မြွေပုံသဏ္ဌာန်၊ ငှက်ရုပ်နှင့် သမင်ရုပ်လေးများ သာ ဖြစ်လေ၏။

သို့သော် သူက ထိုမျှလောက် အရိပ်လေးတွေကိုမြင်ရလျှင် အူလိုက်သည်းလိုက် သဘောကျနေတတ်သည် ။ ထိုအချိန်မှ စပြီး သူက ဖေဖေကို အရိပ်လေးတွေလုပ်ပြဖို့ အမြဲပူဆာပါတော့သည် ။

နောက်ပိုင်း သူအသက်အရွယ်ရလာတော့လည်း ထိုအကျင့်က ပျော

က်မသွားသည့် အပြင် ပို၍ ပင် အစွဲအလမ်းကြီးမားလာခဲ့သည် ဟု ဆိုရမည်။ ငယ်ငယ်ကလို လက်ဖြင့် ဖန်တီးယူသည့် အရိပ်သဏ္ဌာန်များ သာမက အခြားသောအရိပ်များ သည် လည်း အနုပညာမြောက်စွာ လှပနေတတ်မှန်း သူသိမြင်သဘောပေါက်လာခဲ့၏။

နေဝင်ချိန် သစ်ပင်တွေရဲ့ အရိပ်၊ ဝိုးတဝါးမီးတိုင်အောက်မှ ညလမ်းမပေါ်ရှိအရိပ်ပေါင်းစုံ၊ ဝရံတာပေါ် ထိုးကျလာသည့် လရောင်နောက်ခံမှ တစ်ဆင့် မြင်ရသော အရိပ်တလွင့်လွင့် ခန်းဆီးစများ . . . ။ နောက်ပြီးတော့ . . . သူရင်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းခိုးဝှက်ထားသော အမည်မသိ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ အရိပ်ကောက်ကြောင်းတစ်ခု . . . ။

ဟော . . . ကြည့်စမ်း။ ဟိုဟိုဒီဒီ တွေးချင်ရာတွေလျှောက်တွေးနေသည့် နေမင်း၏ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ချားရဟတ်စီးသလို လှုပ်ကနဲ ဖြစ်သွားရ၏။ နံရံပေါ်မှာ အလင်းတစ်ကွက်က ပျပျလေးထင် လာပြီ။ ဒါ . . . အရိပ်လေး၏ အခန်းပြတင်းပေါက်ဖွင့်လိုက်တာမှန်းကို သူ အသေအချာ သိပြီးသားဖြစ်လေသည် ။

နေမင်းသည် ပရိဂျက်တာထိုးထားသည့် ပမာ ထင်ရှားနေသော နံရံပေါ်မှ အလင်းကွက်လေးကို မမှီတ်မသုံ ကြည့်နေမိ၏။ နောက် . . . သူမ၏ အရိပ်လေးက အလင်းပေါ်သို့ ပျောင်းနွဲ့စွာ အုံ့မိုးကျလာခဲ့ပြီ။ ဟော . . . ထုံးစံအတိုင်း အရိပ်နှစ်ခုဖြစ်သွားပြန်သည် ။ သိပ်မကြာခင်မှာ ထိုအရိပ်ခပ်ပုပုတစ်ခုက ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားမှာ လည်း သူသိထားပြီးသား။ သူခံစားချင်တာက အရိပ်လေး၏ လှုပ်ရှားမှု (သို့မဟုတ်) ကကြိုးများ သာ ဖြစ်၏။

သူမှတ်မိသလောက် အရိပ်လေးသည် ပထမဦးစွာ
သူမအခန်းပြတင်းပေါက်မှာ မှီနွဲ့ကာ နေတတ်သည် ။ တစ်ခါ တစ်ရံ၌

သူမ၏ ပခုံးကျော်ရုံမျှသာ ရှည်လျားသော ဆံပင်လေးတွေကို လက်ဖြင့် ဆွဲယူကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်နေလေ့ရှိသည်။ ။

သူထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် အရိပ်လေးက ပြတင်းပေါက်ဘောင် ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်ကိုင်လျက် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေပါ၏။ အရိပ်လေး က ဘာတွေကိုများ ကြည့်ငေးနေပါသလဲ. . . ။ နေမင်းသည် လုံးဝမီးအ မှောင်ချထားသော အခန်းထဲမှ ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကိုယ့်ကို ယ်ကို မလုံမလဲနှင့် ခပ်တိုးတိုးလေး ရယ်မောလိုက်မိသည်။ ။ သူ့အရိပ် အား တစ်ဖက်မှ အရိပ်လေး မြင်တွေ့သွားမှာ ကိုတော့ နေမင်းက ရှက်ရွံ့နေပြန်၏။ မတော်တဆများ သူကြည့်နေမှန်းကိုရိပ်မိပြီး သူမ စိတ်ဆိုးသွားလျှင် ခက်ပြီ။ ထိုအခါ သူ့အရိပ်လေးကို ဆုံးရှုံးရမှာ နေမင်း စိုးကြောက်လှပါသည်။ ။

ကြည့်စမ်း. . . အရိပ်လေးက နားမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖြုတ်ယူနေ၏။ ဒါဆို စောစောက သူမသီချင်းနားထောင်နေတာပဲ ဖြစ်ရမည်။ အရိပ် လေး ဘယ်လိုသီချင်းတွေကို နှစ်သက်မလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းတွေးဆရခြင်း မှာ လည်း သူ့အတွက် ကြည်နူးဖွယ် ပဟေဠိတစ်ခုပဲမဟုတ်လား။ ဟော. . . အရိပ်လေးက နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်ခွာသွားပြန်သည်။ ။ သူမ ဘာလုပ်မလို့ ပါလိမ့်။

အဖြေကိုသိသွားပြီး နေမင်းက တစ်ယောက်တည်းကြိတ်ရယ်လိုက် မိ၏။ သူမအခန်းထဲမှ အလှစိုက်ပန်းပင်လေးကို အရိပ်လေးက ဟိုလျှောက် ကိုင် ဒီလျှောက်ကိုင်နှင့် ဆော့နေတာကိုး။

တစ်ခါတစ်ရံ သူမတစ်ယောက်ထဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြုမူနေချိန်များ ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်းလေးကို နေမင်းက အနုပညာလက်ရာမွန်တစ်ခုပမာ ခံ

စားကျေနပ်နေလေသည်။ ။

ထို့နောက် အရိပ်လေးသည် ပန်းပွင့်ဟု သူယူဆထားသည့် အရိပ်
သေးသေးလေးဆီ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ငုံ့ကိုင်းသွားပုံအား နေမင်းက မမှီတ်
မသုန် လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ နေမင်း၏ အသိစိတ်ထဲမှာ ထိုမြင်ကွင်း
က သံမှိုဖြင့်နှက်လိုက်သလို စွဲစွဲမြဲမြဲထင်ဟပ်သွားခဲ့၏။

ပန်းပွင့်၊ သစ်ရွက်လေးများ နှင့် သူမ၏ အရိပ်ကိုပေါင်းယှက်ဖွဲ့စည်း
ထားပုံမှာ သူ့အတွက်တော့ ပြီးပြည့်စုံသော ရှုမျှော်ခင်းတစ်ချပ်ပင် ဖြစ်ပါ
သည်။ ။

ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော ထို အရိပ်လေးကို နေမင်းတွေ့ပြီး သတိထား
စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ အခုဆို နှစ်လခန့်ရှိပြီဖြစ်သည်။ ။ အချိန်အားဖြင့် နှစ်
လ ဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်းမှာ နှစ်လလုံးလုံး ညစဉ်အရိပ်လေး
ကို တွေ့ရသည် တော့မဟုတ်. . . ။ ညဦးပိုင်း မီးပျက်သည့် ညတွေမှ
တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်၏။ အလှည့်ကျ လျှပ်စစ်မီးပေးသော စနစ်အရ သုံးရ
က်တွင် တစ်ကြိမ်မျှ အရိပ်လေးက ပေါ်လာကာ သူ့ကိုဖျော်ဖြေမှုပေးလေ့
ရှိပါသည်။ ။

ထိုအခိုက် ဟေးကနဲ ကြားလိုက်ရသည့် ဆူဆူညံညံအသံနှင့် အတူ
နေမင်းဆီမှ မချီတင်ကဲ တောက်ခေါက်သံက တော်တော်လေးကျယ်
လောင်လို့ သွား၏။ မီး လာပြီ။ ရုတ်တရက် အလင်းရောင်များက နူးညံ့
သော အရိပ်လေးနှင့် တကွ ည၏ အမှောင်ထုအစိတ်အပိုင်းတွေကို
ဝါးမျိုပစ်လိုက်တော့သည်။ ။

အခုတော့ တိုက်ခန်းတိုင်းမှာ မီးရောင်တွေ လျှံကျနေသလို လမ်းမီး
တွေလည်း လင်းတောက် လာပြီ ဖြစ်၏။ သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်
ပြတင်းပေါက်ကို ဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ် ဝုန်းကနဲ ပစ်လှဲချ

လိုက်၏။

တကယ်ဆို ညဆယ့်တစ်နာရီတောင် ရှိပြီပဲကွာ။ မီးတွေမှိတ်ပြီး အိပ်ကြပါတော့လား၊ မြို့တော်သားတို့ ရယ်။ အောင်မာ...၊ ဒင်းတို့ က မအိပ်သည့် အပြင် တီဗွီတွေ ဗွီဒီယိုတွေကို အလှအယက်ဖွင့်ကြည့်နေကြပြန်သည်။ ရေတင်သော မော်တာသံများကလည်း ငှက်ဆိုးထိုးတာထက်ပင် ခံရခက်လှ၏။ အရေးထဲ ဖုန်းက ထမြည်လာပြန်၏။ ဖုန်းနံပါတ်က သူစိမ်းနံပါတ်။ သူမသိသည့် နယ်မြို့တစ်မြို့၏ ကုဒ်နံပါတ်တစ်ခု . . .။ သူက ဖုန်းကို ပြန်ဖြေပေးလိုက်ပါသည်။

"ဟဲလို ဆရာနေမင်းလား၊ ကျွန်တော်က ဆရာ့ရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ ဆရာ၊ အဲဒါ . . . "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ"

". "

.....

.....

.....

ညသည် ကား စကားသံများမှာ အိုက်စပီယူလောင်လျက် ရှိလေသည်

။

*

(၂)

စာရေးဆရာတစ်ပိုင်း၊ ထုတ်ဝေသူတစ်ပိုင်း သတ္တဝါအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်သူ ပံ့ပိုးထွန်းခေါင်က လက်ဖက်ရည်ပူပူကို အငမ်းမရ မှုတ်သောက် နေ၏။ နေမင်းက သူ့ သူငယ်ချင်း ပံ့ပိုးထွန်းခေါင်ကို ချစ်စနိုးဖြင့် စန် တော်ဟု ခေါ်သည် ။ စန်တော်ဆိုသည် မှာ ဒဏ္ဍာရီထဲမှ လူတစ်ပိုင်း မြင်းတစ်ပိုင်းသတ္တဝါတစ်မျိုးဖြစ်ပါသည် ။

"ဟေ့ကောင် . . . စန်တော်၊ မြန်မြန်သောက်နော်၊ ငါချိန်းထားတာရှိ တယ်"

"ဗွီး . . . အား . . . ပူလိုက်တာ၊ အေးပါကွာ၊ ဒီမှာ အပူတောင်လောင် ကုန်ပြီ၊ လျှာကျက်သွားပြီလား မသိဘူး၊ မင်းကလည်း အရမ်းလောတာ ပဲ"

"ဟဲ ဟဲ . . . ကောင်းတယ်၊ တမင်တကာ မင်းအပူလောင်တာမြင်ချင် လို့ ကို လောပြနေတာကွာ၊ ရှင်းပြီလား၊ အမှန်က ငါချိန်းထားတာ တော် တော်လိုသေးတယ်၊ ဟဲ ဟဲ"

"....."

ပံ့ပိုးထွန်းခေါင်ဆီမှ သာယာနာပျော်ဖွယ် ဆဲသံလေးများ လွင့်ပျံ့လို့ လာ၏။ နေမင်းကတော့ သူမဟုတ်သလို ခပ်တည်တည်ပင်။ ဆဲ၍ အကြောင်းမထူးမှန်းသိသွားသည့် ပံ့ပိုးထွန်းခေါင်က နာကျည်းစွာ စမူ

ဆာတစ်ခုကို ပါးစပ်ထဲထိုးသွပ်ရင်း ဝူဝူဝါးဝါးအသံကြီးနှင့်
မေးလိုက်ပါသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် . . . အခု FM က လွှင့်မယ်ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့ အသံထွက်ဝတ္ထု
ဆိုတာ ဟိုဝတ္ထုမဟုတ်လား"

"အေး . . . ဟုတ်တယ်"

"အာ . . . ဒီကောင် ပြောင်စပ်စပ်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါမေးတာက
ဟိုကွာ . . . အရိပ်လေးအကြောင်းရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုတိုကိုပြောတာ"

"အေးလေ . . . ငါကလည်း အဲဒါကြောင့် ဟုတ်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့
"

နေမင်းက ပံ့သုထွဋ်ခေါင်၏ မေးခွန်းကို နောက်တောက်တောက်ဖြေ
ရင်း ခံစားမှုအတည်တွေဖြင့် ထိထိရှရှ တွေးနေမိပြန်သည်။ ။ အရိပ်လေး
ကိုကြည့်ပြီး ခံစားရသမျှအားလုံးက သူ့အတွက် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်နှင့်
ကဗျာအမြောက်အမြား ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်။ ။

အရိပ်လေးကို သူသတိထားစောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ အချိန်တွေမနည်း
လှတော့ပါလား။ အရိပ်လေးသည် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်းကို သူ အခုထိ မ
သိသေး . . .။ သိလည်း မသိချင်၊ အရိပ်လေးဟာ အရိပ်လေးပဲပေါ့။

"ကဲ ကဲ . . . မင်း အဲဒီအသံထွက်ဝတ္ထုကိစ္စအတွက် သွားစရာရှိတယ်
ဆိုလည်း ထ သွားကြမယ်၊ မင်းအားငယ်မှာ စိုးလို့ ငါက အဖော်လိုက်
ပေးရတာသိလား၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုး မင်းရှင်းလိုက် "

"အောင်မာ . . . ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ငါက ဘာကိစ္စ အားငယ်ရမှာ
လဲ၊ ကပ်စေးနည်းကောင်၊ ခါတိုင်းလည်း မင်းရှင်းလို့ လား၊ စန်တော်စု
တိ၊ ကပြားကောင်"

"ဟဲ ဟဲ . . . ဒါကတော့ မတူဘူးလေကွာ၊ မင်းက ဘက်ဆဲလားပဲဟာ

"

"တော်စမ်းပါကွာ၊ ညီလေးရေ ရှင်းမယ်ဟေ့"

"တဖြေးဖြေးနှင့် သူမသည် ကျွန်တော့်ဘဝ၏ ညများကို ကကြိုးဆင် သူဖြစ်လာခဲ့သည် ။ အရိပ်လေးသည် အလင်းရောင်ကိုစားသုံးသော နတ်သမီးလည်း ဖြစ်၏။ သူမ၏ သွေ့ပျောင်းသောသဏ္ဌာန်သည် ညသစ်ရွက်များ လို အိပ်မက်ဆန်လှပါသည် ။

ကျွန်တော်သည် ကား သခင်မဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ပမာ ဝပ်ဆင်းလျက် အရိပ်လေး၏ အဝေးရင်ခွင်ကို တမ်းတငေးမျှော်ဆဲ။

တစ်ခါတစ်ရံ သူမသည် ပြတင်းပေါက်တံခါးတွင် မှီနွဲ့လျက်၊ ဆံနွယ်တို့ က ဝေ့ဝဲလွင့်မှောင်လျက်၊ ငြိမ်ဆိတ်သော တေးတစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ ချိုမြိန်လှသည် ။

သူမ ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ထိန်းလေ့ရှိသော ပန်းပင်လေးလိုပင် ကျွန်တော်၏ အသက်ရှူသံတို့ က ပူနွေးယိမ်းလှုပ်နေရ၏။

.....

ညစဉ် မျှော်လင့်တမ်းတကြည့်ငေးရသည့် ထိုအရိပ်လေး၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှက ကျွန်တော့်ကို ညှို့ငင်ထားခဲ့ပြီဖြစ်လေသည် ။ နူးညံ့စွာ လှုပ်ရှားသွားလာတတ်သော အရိပ်လေး၏ ဆံနွယ်တွေက ဘာအရောင်များ ပါလိမ့်။

မီးရောင်ကြိုးတိုးကြဲတဲ့ ညတို့ သည် ကျွန်တော့်အတွက် မျှော်စင်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သူမမှာ ကျွန်တော်၏ သက်ရှိထင်ရှားအိပ်မက်များ ဖြစ်လာတော့သည် ။

FM မှ ထုတ်လွှင့်နေသော အသံထွက်ဝတ္ထု အစီအစဉ်မှာ ပြီးဆုံးသွားသော်လည်း ခင်မိုးပြည့်၏ အတွေးတွေကတော့ မရပ်တန့်နိုင်သေးပေ။ တွေးမိသမျှအားလုံးသည် သူမအတွက် ရင်ခုန်သံမြန်ဖို့ တွေ့ချည်းဖြစ်နေ၏။ စာရေးဆရာနာမည်က "နေမင်း" ဆိုပဲ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဒီဘက်နှစ်တွေမှာ အတော်အတန်နာမည်ရလာသော လူငယ်စာရေးဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည် ။ တစ်ယောက်ထဲ အတွေးလွန်လျက်ရှိသည့် ခင်မိုးပြည့်ကိုကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သော ဝင်ဒီနှင့် နှင်းဆီတို့ မှာ အသည်းယားလာပုံရ၏။

"ဟဲ့ . . . မိုးပြည့်၊ ဘာတွေများ တွေးနေလို့ နင်က ဒီလောက်တိတ်ဆိတ်နေရတာလဲ၊ သတိလည်း ထားဦး၊ ငါတို့ ဧည့်သည် တွေကိုလည်း အားလေးဘာလေးနာပါဦးဟယ်"

နှင်းဆီ၏ စကားကြောင့် ခင်မိုးပြည့်က အသံလာရာဘက်ဆီ လှမ်းကြည့်ကာ ရှက်ပြီးမပွင့်တပွင့်လေး ပြုံးလိုက်၏။

"အေးလေ...နင် ဒီတစ်ခါ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သူပဲ ငါတို့ မလာရင်တော့ အထီးကျန်သလေး၊ ဘာလေးနဲ့ ၊ အခုကျတော့လည်း ဟွန်း၊ ဧကန္တ အခု နဝတ္ထုကိုနားထောင်ပြီး ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး အရိပ်လေးနေရာကနေ ဝင်စိတ်ကူးယဉ်နေတာထင်တယ်"

ဝင်ဒီအပြောကိုကြားတော့ ခင်မိုးပြည့်မှာ ပိုရှက်သွား၏။ တကယ်ဟုတ်နေတာကိုး။ စိတ်ကူးယဉ်တယ်ပဲပြောပြော ထိုစာရေးဆရာ ရွတ်ဖတ်သွားသည့် ဝတ္ထုထဲမှ အရိပ်လေးသာ သူမဖြစ်မယ်ဆို သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု တွေးနေမိတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည် ။ ခင်မိုးပြည့်က သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှိရာဆီသို့ မျက်နှာမူထားရင်း မပီမသလေး ပြုံးလိုက်

၏။

"ဟုတ်တယ်ဟ၊ ငါ...နင်တို့ နှစ်ယောက်ကိုတော့ ရှက်မနေတော့ပါဘူးဟာ၊ အခု ငါ့ရဲ့ လက်ရှိဘဝမှာ နင်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ ပြောဆိုတိုင်ပင်စရာရှိတာ မဟုတ်လား၊ ဝင်ဒီ ထင်

တာ အမှန်ပဲ၊ အမှန်တိုင်းပြောရရင် အဲဒီဝတ္ထုကို ငါကိုယ်တိုင် သေချာဖတ်ကြည့်ချင်တာဟ"

ပြောရင်းနှင့် တိမ်ဝင်သွားသော ခင်မိုးပြည့်အသံလေးကြောင့် ဝင်ဒီနှင့် နှင်းဆီတို့ လည်း စိတ်ထိခိုက်ကာ မျက်ရည်ဝဲသွားကြသည် ။သူမတို့ ၏ ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်းမလေး ခင်မိုးပြည့်သည် သင်္ကြန်တစ်ခု၌ ရေပိုက်ဖြင့် မတော်တဆခိုက်မိပြီး မျက်စိကွယ်ခဲ့တာ ငါးနှစ်ခန့်ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

*

(၃)

ဝင်ဒီက ယောက်ျားဆန်ဆန်ညှပ်ထားသည့် သူမဆံပင်တိုများကြား လက်ဖြင့်ထိုးဖွပွတ်သပ်ရင်း စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းရန် ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ ။ ခင်မိုးပြည့်မှာ မျက်လွှာချလျက် အရုပ်လေးလို ငြိမ်သက်၍ နေ၏။

"ကဲပါကွာ၊ မိုးပြည့်ကလည်း ၊ မင်းအစ်ကို ကိုသားကြီးက အားလုံးကတိပေးထားပြီးသားပဲ၊ သူဟိုမှာ အထိုင်ကျသွားရင် မင်းမျက်လုံးခွဲစိတ်ဖို့ ကိစ္စ အမြန်ဆုံးစုံစမ်းပြီး စီစဉ်ပေးမှာ ပဲဥစ္စာ၊ ဘာမှ အားငယ်မနေပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ စင်ကာပူမှာ မရရင်တောင် အခြားနိုင်ငံတွေ အများကြီးရှိသေးတယ် သိလား၊ နောက်ပြီး ငွေဆိုလည်း နင့်မှာ ပူစရာမလိုဘူး၊ ငါတို့ လည်း နင့်အနားမှာ ရှိနေတာပဲ"

"အေးလေ... မိုးပြည့်ရယ်၊ နင့်မျက်လုံးအခြေအနေက လုံးဝမျှော်လင့်ချက်မဲ့နေတဲ့ အနေအထားမှ မဟုတ်တာ၊ ကဲပါ . . . အဲဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ငါမေးပါဦးမယ်၊ မိန်းမနော် ဟွန်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ရှင်က အဲဒီဝတ္ထုထဲက အရိပ်လေးဟာ ရှင်ပါလို့ ဘာကြောင့် အတိအကျ အခိုင်အမာ ထင်နေရတာလဲ၊ ကဲ . . . ပြောစမ်းပါဦး"

"ဘယ်သူက အတိအကျ အခိုင်အမာကြီး ထင်နေလို့ လဲ၊ ငါသာ အရိပ်ကလေးဖြစ်ရင်ကောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်နေတာပါဟ"

ပြောပြီး ခင်မိုးပြည့်မျက်နှာလေးက ရုတ်ချည်းဆိုသလို ပြုံးယောင်သ

မ်းလာသဖြင့် ဝင်ဒီနှင့် နှင်းဆီတို့ လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မျက်ခုံးပင့်မိကြလေသည်။ နှင်းဆီသည် အလင်းကွယ်နေသော သူမ သူငယ်ချင်းနှင့် စာရေးဆရာနေမင်းတို့ ကို စိတ်ကူးထဲမှာ အတင်းမရမက ဆက်စပ်ကြည့်နေမိသေး၏။ နောက်ဆုံးတွင် နှင်းဆီလည်း သူမအတွေးနှင့် သူမ ပြုံးစိစိဖြစ် လာပြီး ခစ်ကနဲ အသံထွက်အောင် ရယ်မိသဖြင့် ခင်မိုးပြည့်က မျက်စောင်းလေးတစ်ချက်လှမ်းထိုးကာ . . .

"ဟိတ် . . . ရှင်တို့ နော်၊ ကျုပ်ကို လှောင်လားပြောင်လား မလုပ်နဲ့ ၊ ပြောပြမယ့်ဟာကို လုံးဝပြောမပြတော့ဘဲ စိတ်ဆိုးပစ်လိုက်မယ် သိလား"

"ဟယ် . . . အဲလိုတော့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မီးမီးရယ်၊ မမတို့ က အရမ်းသိချင်နေလို့ ပါဆိုမှ . . . အဟိ"

အဲဒီနောက်တွင် တော့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သား ဆူညံစွာ ရယ်မောနောက်ပြောင်နေကြပြန်သည်။ ခင်မိုးပြည့်ကလည်း သူမတို့ ကို စိတ်ဆိုးချင်ယောင်ဆောင်ဖို့ မကြိုးစားတော့ . . .။ အမှန်ဆို သူမကိုယ်တိုင်က အရမ်းကို ပြောပြချင်နေလေပြီ။ ထို့နောက် သူမက ညစဉ်ညတိုင်းလိုလို ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်လျက် လေညင်းခံတတ်ပုံ၊ သူမအိပ်ခန်းထဲက အလှစိုက်ထားသည့် ဂမုန်းပင်လေးကို ဘာရယ်မဟုတ် ကိုင်တွယ်နမ်းရှုံ့ကြည့်တတ်ပုံများ နှင့် ဝတ္ထုထဲမှ အချက်အလက်အချို့မှာ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို လိုက်ကြည့်ပြီး ရေးထားသလိုဖြစ်နေကြောင်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောပြနေမိပါသည်။

"နောက်ပြီး . . . ငါက ငါ့ဆံပင်လေးတွေကို ဆွဲပြီး ကိုင်ကြည့်နမ်းကြည့်တတ်တဲ့ အကျင့်ကလည်း ရှိသေးတာ၊ နင်တို့ လည်း သိသားပဲ၊ သူ . .

. သူက အဲဒါတွေကိုပါ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ လျှောက်ရေးထားတာဆိုတော့ . . . "

"ဆိုတော့ . . . နင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားနေပြီ ဆိုပါတော့"

နှင်းဆီ၏ စကားအဆုံးမှာ ခင်မိုးပြည့်မျက်နှာက တကယ့် နှင်းဆီရဲ့ရဲ
လေးတစ်ပွင့် ဖြစ်သွားရှာ၏။

"ဟယ် . . . ကောင်မစုတ်၊ ငါ့ကိုများ မညှာမတာ"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါပြောတာက နင် အဲဒီဝတ္ထုကို စိတ်ဝင်စားသွားတာ
ကိုပြောတာပါ။ ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးပြီး ရှက်မနေပါနဲ့ တော့ မိုးပြည့်ရယ်
ဟီးဟီး၊ ငါ မနက်ဖြန်ကျရင် အဲဒီ ဘယ်သူ . . . အဲ . . . နေမင်းရဲ့ စာအုပ်
တွေ ယူ လာပြီး နင့်ကို ဖတ်ပြမယ်၊ အဲဒီစာအုပ်တွေထဲမှာ သူ့လိပ်စာတို့ ၊
ဖုန်းနံပါတ်တို့ ၊ ဘာတို့ ပါချင်ပါမှာ ပေါ့ဟာ၊ နင် ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား
"

ခင်မိုးပြည့်က ထိုခဏ၌ လှိုက်ခနဲဖိုသွားသည့် ရင်ခုန်သံကို သူငယ်ချင်းတွေမသိအောင် မနည်းဟန်ဆောင်ထားလိုက်ရသည် ။

တကယ်ပဲ နောက်တစ်နေ့ညနေမှာ နှင်းဆီ သူမထံရောက်လာပါသည် ။ နှင်းဆီက ပြောထားသည့် အတိုင်း နေမင်း၏ ဝတ္ထုစာအုပ် တစ်အုပ်ကိုလည်း ခင်မိုးပြည့်အတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ယူလာခဲ့၏။ နောက် . . . သူမကပဲ ထိုဝတ္ထုစာအုပ်ကို ခင်မိုးပြည့်အား ဖတ်ပြရပြန်ပါသည် ။ ခင်မိုးပြည့်က သူမအပေါ်ထားရှိသော သူငယ်ချင်းတွေ၏ ချစ်မေတ္တာများ အပေါ် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရသလို၊ နေမင်း၏ ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည့် အတွက်လည်း ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမိပါသည် ။ (သူမကိုယ်တိုင် မဖတ်နိုင်သည် ကိုတော့ လောလောဆယ် မေ့ထားလိုက်၏။)

အင်း . . . နင်တော့ မသိဘူး မိုးပြည့်ရေ၊ ငါတော့ ပါးတွေညောင်းပြီး

အာတွေခြောက် လာပြီ၊ ခဏနားဦးမယ်ဟာ . . . နော်"

"နားပါ နှင်းဆီရယ်၊ ငါ နင့်ကို အရမ်းအားနာတာပဲ၊ ကျန်တာကို နောက်နေ့မှ ပဲ ဆက်ဖတ်ပါတော့၊ နင်အလုပ်အားတဲ့ ရက်တွေကျရင် တော့ ငါဆီ စောစောလာခဲ့ပေါ့ဟယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါလည်း နင် အခြား လုပ်စရာမရှိမှ ပြောတာပါ၊ အေးလေ . . . မတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါ နင့်ကို အနိုင်ကျင့်သလိုဖြစ်နေပြီ နှင်းဆီရယ် ဆောရီးပါ"

သိမ်ငယ်ဝမ်းနည်းနေသော ခင်မိုးပြည့်၏ အသံခပ်တိုးတိုးကြောင့် နှင်းဆီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ခိုးရှိက်မိပါသည် ။ တကယ်တော့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် စာရင်းကိုင်အဖြစ်လုပ်နေသော သူမအနေဖြင့် အမြဲလိုလို အလုပ်တွေရှုပ်နေတတ်၏။ သို့သော် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ခင်မိုးပြည့်အတွက် တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ပေးနိုင်အောင် သူမရော ဝင်ဒီပါကြိုးစားကြစမြဲ ဖြစ်လေသည် ။

"ရပါတယ်ဟာ၊ ဒါလောက်က ငါ့အတွက် ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ နင့်ခေါင်းထဲ ထားမနေနဲ့ ၊ ဟဲ့ . . . ဒီစာအုပ်ထဲမှာ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ပါတယ်ဟ သိလား၊ ၀၉၅ . . . တဲ့ ၊ ပြီးတော့ သူရဲ့ လိပ်စာက . . . "

မမြင်နိုင်တော့ပေမယ့် လှပဆဲဖြစ်သော သူမမျက်ဝန်းလေးများမှာ ယုံကြည်မှုတစ်ခုနှင့် လက်ကနဲဖြစ်သွား၏။ နှင်းဆီတစ်ယောက် ဒုတိယ မွီသက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ထပ်ရှိက်လိုက်မိလေသည် ။